

Arrest

nr. 220 437 van 29 april 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DE VOS
Elisabethlaan 25/1
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Mauritiaanse nationaliteit te zijn, op 20 december 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 6 december 2016 houdende een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. DE VOS verschijnt voor verzoeker en van advocaat T. BRICOUT, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 december 2016 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een inreisverbod, op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoeker. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten*1*:

naam: N.

voornaam: B.

geboortedatum: (...) 1980
geboorteplaats: Maghama
nationaliteit: Mauritanië
In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassend, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06.12.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod (2)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

x 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 3 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.10.2010 (bijlage 13qq), op 27.09.2011 (bijlage 13qq) en op 30.12.2013 (bijlage 13). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1,2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

De asielaanvragen, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 Verzoeker voert in het enige middel de schending aan van de artikelen 74/11, § 1, tweede lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 3, punt 7) van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.

Ter adstruering van het middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste middel: schending van de artikelen 74/11. §1, tweede lid, en 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikel 3. punt 7) Richtlijn 2008/115/EG. artikel 8 E.V.R.M., artikel 2 en 3 Wet motiveringsplicht bestuurshandelingen *juncto* het zorgvuldigheidsbeginsel, de motiveringsplicht en het legaliteitsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

Enig onderdeel: schending van de aangevoerde bepalingen, doordat uit de bestreden beslissing geen onderzoek en/of afweging van de specifieke omstandigheden van verzoeker blijkt. en nalaat op afdoende wijze de duurtijd van het inreisverbod te motiveren

Aan verzoeker werd een inreisverbod afgeleverd op grond van volgende motivering (stuk 1): "Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan 3 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12.10.2010 (bijlage 13 qq), op 27.09.2011 (bijlage 13qq) en op 30.12.2013 (bijlage 13). Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd. Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeer verplichting te voldoen, en werd bovendien door de stad Mechelen geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.»

De duur van het inreisverbod werd vastgesteld op twee jaar, op grond van volgende motivering: "De asielaanvragen, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de Immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het kunnen leiden tot het opleggen twee jaar."

Uit de beslissing blijkt dat verwerende partij zich steunt op artikel 74/11, §1, tweede lid Vw, waarin bepaald wordt:

*"De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:
2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.*

De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Er moet bijgevolg een onderzoek naar of een afweging van de specifieke omstandigheden van het geval van verzoeker blijken uit de bestreden beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900), op grond waarvan verwerende partij besloot een bepaalde termijn op te leggen (zie bv. RvV van 29 juni 2015, nr. 148 746). In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat de termijn van het inreisverbod 2 jaar is "gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven". Verwerende partij haalt buiten de vermelding dat verzoeker reeds drie bevelen om het grondgebied te verlaten genegeerd heeft, geen enkele argument aan waardoor verzoeker zou kunnen begrijpen waarom hem precies twee jaar lang toegang tot het grondgebied geweigerd wordt. Verzoeker heeft immers geen aliassen gebruikt, noch heeft hij gerechtelijke veroordelingen op zijn naam staan of is hij in aanraking gekomen met de politie. Om aan te tonen dat de motivering van de Dienst vreemdelingenzaken elke motivering ontbeert voor wat betreft de duurtijd van de bestreden beslissing, wordt de "motivering" hieronderstaand hernomen in gecursiveerde tekst en weerlegd in vet lettertype.

"De asielaanvragen, alsook de aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werden na grondig onderzoek negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt. Het behoeft geen betoog waarom hieruit geen verklaring voor wat betreft de duurtijd van het inreisverbod kan gevonden worden.

Dit heeft slechts betrekking op de reden waarom een bevel om het grondgebied te verlaten (en inreisverbod) wordt opgelegd.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Dit slaat enkel op de reden waarom verzoeker hier niet langer dient te verblijven. Verzoeker kan hieruit niet afleiden waarom hij twee jaar lang geen toegang tot het grondgebied krijgt. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de Immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, ge/et op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Dit vormt evenwel geen motivering voor wat betreft de duur van het inreisverbod, noch een verwijzing naar "specifieke omstandigheden van het geval". Het gaat slechts om de vaststelling dat verzoeker 3 eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12 oktober 2010, 27 september 2011 en 30 december 2013, niet werden uitgevoerd.

Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar." Ook deze laatste bepaling kan geenszins een motivering genoemd worden. Ook in deze bepaling laat de Dienst Vreemdelingenzaken na om argumenten aan te halen, waardoor verzoeker zou kunnen begrijpen waarom hem twee jaar lang toegang tot het grondgebied wordt ontzegd.

De loutere vaststelling dat verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft ingediend, betreft slechts een administratieve vaststelling doch houdt geen verband met een in artikel 74/11, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet bedoelde specifieke omstandigheid van het geval.

In deze kan verwezen worden naar het arrest van de Raad van State met nummer 234.228 van 22 maart 2016. In dit arrest wijst de Raad van State de Raad voor Vreemdelingenbetwisting op zijn verplichting om op afdoende wijze de duur van het inreisverbod specifiek en afzonderlijk te motiveren. Pagina 6 van 8 Zo lezen wij in voormeld arrest van de Raad van State:

"Zoals verzoeker terecht laat gelden, impliceert het verplicht opleggen van een inreisverbod niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In de aanvankelijk bestreden beslissing wordt letterlijk vermeld dat de termijn van het inreisverbod 3 jaar is "omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan", waarna wordt verwezen naar het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2013, betekend op 4 november 2013. Anders dan de Raad voor vreemdelingenbetwistingen voorhoudt, vormt dit geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar "specifieke omstandigheden van het geval". Het gaat slechts om de vaststelling dat een vroegere beslissing tot verwijdering, meer bepaald het bevel om het grondgebied te verlaten van 26 september 2013, niet werd uitgevoerd. Overeenkomstig artikel 74/11, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet vormt dit enkel de reden waarom een inreisverbod wordt opgelegd. De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten, houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als afzonderlijke motivering."

Er dient aldus altijd gemotiveerd te worden nopens de noodzaak en de termijn van dit inreisverbod, wat in casu niet het geval is! Daarenboven dient de termijn van het inreisverbod uiteraard in verhouding te zijn met de reden/oorzaak waarom dit inreisverbod wordt opgelegd. Gezien de verstrekkende gevolgen van een inreisverbod, meent verzoeker dat de Dienst Vreemdelingenzaken op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld bij het nemen van de bestreden beslissing. Door geen onderzoek te verrichten naar de specifieke omstandigheden van verzoeker, schendt verwerende partij de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht. Huidig middel is dan ook ernstig en gegrond."

2.2 De Raad benadrukt vooreerst dat waar verzoeker in de hoofding van het middel de schending van artikel 3, punt 7) van de Terugkeerrichtlijn en van artikel 8 van het EVRM aanvoert, hij niet *in concreto* uiteenzet waaruit deze schendingen bestaan zodat deze middelonderdelen onontvankelijk voorkomen. Onder "*middel*" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State niet enkel te worden begrepen, de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel, maar eveneens van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De (materiële) motiveringsplicht waarvan verzoeker de schending aanvoert, houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669). De materiële motiveringsplicht vereist dat er voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan, wat onder meer inhoudt

dat die motieven steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (RvS 29 maart 2012, nr. 218.725). Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd om welke reden een inreisverbod wordt opgelegd. De gemachtigde van de staatssecretaris verwijst naar artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet waarna wordt verduidelijkt dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Meer bepaald heeft verzoeker geen gevolg gegeven aan drie eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten hem betekend op 12 oktober 2010, op 27 september 2011 en op 30 december 2013. Hij heeft verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering dus niet uitgevoerd, zo stelt de gemachtigde. De gemachtigde motiveert verder dat verzoeker hardnekkig weigert om aan de terugkeerverplichting te voldoen, en bovendien door de stad Mechelen werd geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Hij besluit op dit punt dat om deze redenen aan verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, 2° van de vreemdelingenwet een inreisverbod wordt opgelegd.

De Raad stelt verder vast dat er wordt verwezen naar de specifieke omstandigheden van het geval. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. De bestreden beslissing vermeldt wel degelijk de juridische en feitelijke gegevens die de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, derwijze dat hierdoor is voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent.

Verzoeker spitst zijn betoog toe op de motivering van de duurtijd van het inreisverbod. Hij benadrukt hierbij dat overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod dient vastgesteld te worden door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Waar verzoeker vooreerst stelt dat een termijn van twee jaar slechts wordt gemotiveerd door de stelling "*gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te verblijven*" en dat de gemachtigde van de staatssecretaris, buiten de vermelding dat verzoeker reeds drie bevelen om het grondgebied te verlaten heeft genegeerd, geen enkel argument aanhaalt waardoor hij zou kunnen begrijpen waarom hem precies twee jaar lang toegang tot het grondgebied geweigerd wordt, lijkt hij zichzelf verderop in zijn betoog tegen te spreken aangezien hij de overige motieven opdeelt en citeert.

Na elk onderdeel zet verzoeker uiteen om welke reden dit naar zijn oordeel geen motivering vormt voor de duur van het inreisverbod. Tevens verwijst hij naar het arrest met nummer 234.228 van 22 maart 2016 van de Raad van State en stipt hij aan dat de duur van het inreisverbod het voorwerp dient uit te maken van een afzonderlijke motivering.

Vooreerst moet erop worden gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zich voor het bepalen van de duur van het inreisverbod niet heeft beperkt tot de loutere vaststelling "*gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te verblijven*", zoals verzoeker lijkt te betogen. Verzoeker kan dan ook niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de bestreden beslissing geen motivering over de duur van het inreisverbod bevat.

Wat de concrete elementen betreft, blijkt dat verzoeker niet betwist dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de opgesomde bevelen om het grondgebied te verlaten. Ook ontkent verzoeker niet dat de asielaanvragen, alsook de aanvragen tot medische regularisatie die niet onredelijk lang hebben geduurd, na grondig onderzoek negatief werden afgesloten en dat hieruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. In deze omstandigheden is het niet kennelijk onredelijk te verwijzen naar de hardnekkigheid van verzoeker om illegaal op het grondgebied te verblijven. Het is niet kennelijk onredelijk om aan dit feit veel belang te hechten bij het bepalen van de duur van het inreisverbod. Er dient in dit verband tevens te worden

benadrukt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet – waarin wordt gesteld dat de duur van het inreisverbod moet worden bepaald door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval – de omzetting is van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn en dat in het Terugkeerhandboek, dat werd opgesteld om ervoor te zorgen dat de gemeenschappelijke normen en procedures in alle lidstaten op een uniforme manier worden uitgevoerd en dat als bijlage werd gevoegd bij de aanbeveling van de Europese Commissie van 1 oktober 2015 (C(2015) 6250 final), uitdrukkelijk is aangegeven dat bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod de “*relevante omstandigheden*” in aanmerking moeten worden genomen en dat in het bijzonder aandacht moet worden geschonken aan verzwarende of verzachtende omstandigheden die bij de opleggende autoriteit bekend zijn, zoals:

- of tegen de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al een terugkeer- of verwijderingsbesluit is uitgevaardigd;
- of de betrokken onderdaan van een derde land in het verleden al hulp heeft gehad bij een vrijwillig vertrek en/of re-integratie;
- of de onderdaan van een derde land het grondgebied van een lidstaat heeft betreden terwijl voor hem of haar een inreisverbod gold;
- of de onderdaan van een derde land aan de terugkeerprocedure heeft meegewerkt of deze heeft tegengewerkt;
- of de onderdaan van een derde land de bereidheid heeft getoond vrijwillig te vertrekken.

Er blijkt derhalve niet dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris door het gegeven dat verzoeker hardnekkig illegaal op het grondgebied wil verblijven als een verzwarende omstandigheid te beschouwen, kennelijk onredelijk optrad.

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar het arrest met nummer 234.228 van 22 maart 2016 van de Raad van State, nu *in casu* de motivering met betrekking tot de duur van het bestreden inreisverbod, in tegenstelling tot de zaak die heeft geleid tot het arrest waarnaar verzoeker verwijst, niet beperkt is tot de vaststelling dat hij geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten. Aldus slaagt verzoeker er niet in om hiermee de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Daarnaast moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing als een geheel dient te worden gelezen. Zoals reeds blijkt uit de bovenstaande vaststellingen getuigt de bestreden beslissing wel degelijk van een individuele motivering en laat deze toe te begrijpen waarom precies voor de duur van twee jaar wordt geopteerd. Verzoeker kan niet op ernstige wijze de motivering opsplitsen naar eigen goeddunken om vervolgens abstractie te maken van de overige motieven en te stellen dat een dergelijke motivering de duur van het inreisverbod niet kan verantwoorden. Zo verwijst de gemachtigde van de staatssecretaris niet louter naar de afgesloten procedures en de afwezigheid van een schending van artikel 3 van het EVRM, doch stelt vervolgens dat verzoeker “*dan ook*” geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven heeft en dat “*uit hetgeen voorafgaat*” en in het belang van de immigratiecontrole een inreisverbod van twee jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel is. Een lezing en derhalve een beoordeling van de motivering als geheel dringt zich dan ook op. Omtrent de vaststelling van de gemachtigde dat uit onderzoek van het dossier niet blijkt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar, uit verzoeker de holle bewering dat geen argumenten voorliggen waardoor hij zou kunnen begrijpen dat hem twee jaar lang toegang tot het grondgebied wordt ontzegd. Dit motief, dat verzoeker niet weerlegt, is overigens in tegenstrijd met de – opnieuw holle – bewering verderop in het verzoekschrift dat geen onderzoek werd verricht naar de specifieke omstandigheden van de zaak. Het weze in dit kader opgemerkt dat verzoeker geen specifieke omstandigheden aanhaalt, laat staan aantoon, doch zich beperkt tot de niet dienstige stelling dat hij “*geen aliases*” gebruikt, noch gerechtelijke veroordelingen op zijn naam heeft staan of in aanraking is gekomen met de politie. De afwezigheid van deze elementen impliceert niet dat de motivering niet afdoende zou zijn.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Verzoeker geeft in wezen slechts aan een andere mening te zijn toegedaan. Daar waar verzoeker met zijn kritiek blijkt geeft van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, dient er echter op gewezen te worden dat het onderzoek van deze andere beoordeling de Raad uitnodigt tot een opportuniteitsonderzoek, hetgeen echter niet tot zijn bevoegdheid behoort. De schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van de materiële motiveringsplicht, van het

zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen. Verzoeker toont met zijn betoog evenmin een schending aan van het legaliteitsbeginsel, dat inhoudt dat de handeling van een overheidsorgaan dan pas regelmatig is wanneer zij gelijkvormig is aan de regelen, vastgelegd door een overheid van een hogere rang dan die waartoe de optredende overheid behoort (A. Mast, J. Dujardin, M. Van Damme, J. Vande Lanotte, *Overzicht van het Belgisch administratief recht*, Mechelen, Kluwer, 2009, 18). Verzoeker toont immers niet aan welke hogere rechtsnorm van objectief recht werd miskend door het bestuur bij het nemen van de bestreden beslissing.

Het enige middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN